

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.263 van 15 maart 1999
in de zaak A. 80.274/VII-17.134.**

In zake : XXX
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. DE PONTIERE,
kantoor houdende te IEPER,
Lombaardstraat 23

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken,
2. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 15 september 1998 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 31 juli 1998 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, houdende de bevestiging van de beslissing van 19 maart 1998 van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekster betekend op 4 augustus 1998;

Gelet op de beschikking van 16 oktober 1998 waarbij aan verzoekster het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 5 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 januari 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor verzoekster, van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Adjunct-adviseur H. EECKMAN, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster, geboren te XXX, is in België binnengekomen op 9 januari 1998 en heeft zich op 15 januari 1998 vluchteling verklaard.

1.2. De beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 maart 1998 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt :

"(...).

Toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij de wet van 6 mei 1993 en 15 juli 1996 :

daar de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegeven aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

Betrokkene zou de XXX nationaliteit hebben maar leefde in K. (XXX). Sinds 1988 zou ze er problemen hebben omwille van haar nationaliteit. Haar kinderen zouden geen school hebben kunnen lopen en betrokkene durfde het huis nauwelijks te verlaten. In oktober 1997 zou een vroegere medeleerling haar op straat herkend hebben. Hij zou haar met de dood bedreigd hebben. Op 19/11/1997 zou ze naar M. gegaan zijn van waaruit ze naar België kwam.

Betrokkenes verhaal is eerder vaag. Ze vermeldt weinig concrete problemen die ze zou gehad hebben. De bedreigingen werden geuit door privé-personen. Uit haar verhaal blijkt niet dat ze problemen had met de overheid. Ze werd nooit gearresteerd noch opgesloten. Bijgevolg getuigen haar motieven niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

(...)"

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 1998 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 maart 1998 tot weigering van verblijf, luidt samengevat als volgt :

"(...).

Betrokkene werd verhoord op 13 mei 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Herman DE PONTIERE.

Betrokkene, een XXX 'geboren en getogen' in XXX, beweert dat haar laatste 'geregistreerde' plaats van verblijf de stad K. in XXX zou zijn. In deze stad zou zij in 1977 gehuwd zijn met een beroepsmilitair van R. origine die in K. gelegerd was. Betrokkene zou met haar echtgenoot en hun twee kinderen in een appartement gewoond hebben dat toebehoorde aan het R. leger. In 1988 zou betrokkene uit de echt gescheiden zijn. Betrokkene bleef echter tot 1992 bij haar ex-man in hun appartement wonen. In 1992 zou betrokkenes ex-man XXX verlaten hebben daar hij naar R. werd

overgeplaatst. Betrokkene stelde van dan af 'huisloos' te zijn daar hun appartement (dat voordien aan het R. leger behoorde) aan de XXX autoriteiten werd overgedragen. Betrokkene stelde eveneens dat haar ex-echtgenoot uit wrok haar 'verblijfsvergunning' in 1988 liet schrappen. Dit daar betrokkene het initiatief tot de scheiding had genomen. Bij zijn vertrek naar R. zou betrokkenes ex-man (eveneens uit wrok) betrokkenes interne paspoort, de scheidingsakte, alsook de geboorteakte van hun zoon (geboren op 19 januari 1986) met zich mee hebben genomen. Betrokkene stelde eveneens dat zij geen duplicat(a)en van deze documenten aanvraag daar er op dat moment een conflictsituatie tussen XXX en XXX heerste. Dit weerhield betrokkene ervan haar origine aan de autoriteiten kenbaar te maken. Vanaf 1992 kreeg betrokkene onderdak bij de ouders van een vriendin, eveneens in K.. In oktober 1997 zou betrokkene op straat herkend zijn door een voormalige XXX-klasgenoot. Deze zou haar aangesproken hebben maar betrokkene zou haar identiteit ontkend hebben. Deze persoon zou haar echter gevolgd zijn tot aan haar woning en zou haar zelfs geslagen hebben. Hierna zou betrokkene elders ondergedoken zijn. Haar klasgenoot slaagde erin haar nieuwe verblijfplaats te lokaliseren waarna hij haar opnieuw aansprak. Hij zou ermee gedreigd hebben haar te vernietigen indien ze niet op zijn sexuele avances zou ingaan. Hierop besliste betrokkene, met haar twee minderjarige kinderen XXX te verlaten. Dit op 19 november 1997. Betrokkene reisde toen (zonder identiteitsdocumenten) naar M. waar zij tot 6 januari 1998 verbleef. Vanuit M. reisde zij tenslotte (verstopt in een container) naar België waar zij op 9 januari 1998 toekwam en er op 15 januari 1998 haar asielpprocedure (aanvatte). Betrokkene is in het bezit van haar geboorteakte evenals die van haar dochter (geboren op 27 februari 1981 te K.).

Betrokkene brengt onvoldoende elementen aan die wijzen op een daadwerkelijke en systematische vrees voor vervolging omwille van één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. Zo ondervond betrokkene enkel problemen met een voormalige klasgenoot (die haar na 26 jaar zou herkend hebben) nadat ze diens sexuele avances afwees. Dit volstaat niet om te concluderen dat betrokkene daadwerkelijk en systematisch vervolgd werd omwille van één van de motieven voorzien in de Conventie.

Vervolgens kan er getwijfeld worden aan betrokkenes beweringen als zou zij tot november 1997 in XXX gewoond hebben. Zo kon betrokkene (van wie haar raadsheer voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde dat zij zelf voor de opvoeding van haar kinderen instond daar haar kinderen geen school liepen) voor het Commissariaat-generaal geen enkele minister bij naam

vernoemen, kent zij geen enkele politieke partij en kan zij de meest recente parlementsverkiezing niet situeren. Deze elementaire algemene kennis mag verwacht worden van een persoon die haar hele leven in K. woonde en haar twee kinderen zelf opvoedde. Het feit dat betrokkene haar geboorteakte evenals die van haar dochter (27 februari 1981) kan voorleggen maar niet over de geboorteakte van haar zoontje (19 januari 1986) beschikt draagt bij tot deze twijfel. Betrokkene stelde immers dat haar ex-echtgenoot deze akte, haar intern paspoort evenals de scheidingsakte in 1992, mee naar R. nam om haar een hak te zetten. Merkwaardig, daar betrokkene na de scheiding (blijkbaar probleemloos) nog zo'n vier jaar met haar ex-man samenleefde en haar ex-man haar na zijn vertrek naar R. nog geld overmaakte.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

(...).

Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 19 maart 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens haar verklaringen, haar leven, haar fysieke integriteit of haar vrijheid in gevaar zou verkeren".

1.4. Verzoekster verklaarde zich op 14 augustus 1998 voor de tweede keer vluchteling. Op 24 september 1998 besliste de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van inoverwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.5. De verzoekende partij dagvaardde op 29 september 1998 de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken, in kort geding voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk.

1.6. Op 1 oktober 1998 besliste de Voorzitter van de Rechtbank dat verzoekster diende toegelaten te worden tot voorlopig verblijf en dat de verwerende partij "de nodige instructies diende te geven aan het gemeente-

bestuur van de verblijfplaats van het gezin, tot onmiddellijke afgifte van een voorlopige verblijfsvergunning onder verbeurte van een dwangsom van 50.000 fr. per dag vertraging". Momenteel is de zaak hangende voor het Hof van Beroep te Gent.

1.7. De verzoekende partij werd toegelaten tot het verblijf tot 7 november 1998 ingevolge deze beschikking van de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Kortrijk. Deze aankomstverklaring werd op 9 november 1998 verlengd tot 7 december 1998.

2. Overwegende dat op 4 december 1998 en op 26 januari 1999 de verzoekende partij twee nota's heeft ingediend;

Overwegende dat artikel 11, eerste lid, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State als volgt luidt :

"De verwerende partij doet binnen de acht dagen na de kennisgeving van de vordering tot schorsing, aan de hoofdgriffier het dossier van de zaak geworden, waarbij zij een nota met opmerkingen kan voegen";

dat bijgevolg de nota's van de verzoekende partij niet zijn voorzien als procedurestukken in voornoemd artikel 11, zodat zij uit de debatten worden geweerd;

Overwegende dat het indienen van dergelijke nota's strijdig is met het wezen zelf van het kort geding, eerstens omdat zij de rechtspleging nodeloos vertragen, tweedens omdat zij de rechten van verdediging schenden van de verwerende- en van de tussenkomende partij(en), derdens omdat op de openbare terechtzitting partijen de kans hebben gekregen om mondeling te repliceren op het verslag van de Auditeur; dat bijgevolg artikel 6 van het E.V.R.M. werd nageleefd en dat de opmerkingen van de verzoekende partij betrekking hebben

op een procedure ten gronde en niet op een procedure in kort geding;

3.

Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen excepties uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die excepties zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

4.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

5.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij, wat de eerste voorwaarde van voornoemd artikel 17, § 2, betreft, een eerste middel afleidt uit de schending van artikel 1 van het Staatlozenverdrag en van artikel 98 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou hebben verzuimd te onderzoeken of verzoekster al dan niet statenloos is;

Overwegende dat eerstens verzoekster niet heeft verduidelijkt, hoe de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde bepalingen heeft geschonden; dat tweedens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen gewag heeft gemaakt van haar beweerd statuut van "statenloze", noch bij haar eerste aanvraag

tot erkenning van de hoedanigheid als politiek vluchteling, noch naar aanleiding van het dringend beroep bij de Commissaris-generaal, waar zij werd bijgestaan door haar Advocaat, noch naar aanleiding van haar tweede aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat uit de volgende stukken van het administratief dossier blijkt dat zij de XXX nationaliteit zou bezitten (stukken nrs. 11, 15, 20, 21, 22, 23, 31, 32, 34, 35, 40, 42, 50, 56, 61, 63, 65, 66, 85, 96, 113, 123, 124, 148); dat tenslotte de verzoekende partij in de huidige stand van de rechtspleging geen enkel bewijskrachtig stuk neerlegt waaruit de juistheid van haar stelling zou blijken; dat bijgevolg het eerste middel niet ernstig is;

5.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel afleidt uit het "Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New-York op 20 november 1989", waardoor de (eerste) verwerende partij de verplichting op zich heeft genomen, kinderen niet in levensgevaar te brengen, hetgeen het geval zou zijn mochten etnisch XXX kinderen worden overgeleverd aan de huidige autoriteiten van XXX;

Overwegende dat de bestreden beslissing enerzijds, geen verwijderingsmaatregel inhoudt en op het eerste gezicht geen betrekking heeft op de minderjarige kinderen van verzoekster; dat anderzijds, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel een advies heeft uitgebracht in het kader van artikel 63/5, vierde lid, van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat tenslotte de eigenlijke beslissing tot verwijdering van het grondgebied ligt bij de eerste verwerende partij en niet bij de tweede verwerende partij; dat bijgevolg op het eerste gezicht de bestreden beslissing het in het middel geciteerde verdrag niet

schendt, verdrag dat bovendien geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde;

5.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel afleidt uit de schending van de artikelen 52 en 62 van voornoemde wet van 15 december 1980, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doordat in de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout werd begaan wat de feitelijke elementen van het dossier betreft;

Overwegende dat uit de inhoud zelf van de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 1998 op het eerste gezicht blijkt dat de Commissaris-generaal in redelijkheid kon komen tot zijn beslissing; dat hij verzoekster grondig heeft verhoord en bij de feitenvinding precies en correct is te werk gegaan en rekening heeft gehouden met alle terzake dienende elementen van het administratief dossier; dat zijn beslissing gesteund is op terzake dienende en pertinente feitelijke en juridische motieven, zodat het derde middel niet ernstig is;

6. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien maart 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.